

Velikaši svojo deco v nemške šole, čudno je to, da vsaki od teh gospodov pusti učiti svoje otroke nemškega jezika. Dokazov imamo dovolj! Toraj dohtarški otrok, profesorski sin, učiteljeva deca in vsi tisti, katerim so župniki „strici“, se morajo učiti nemškega jezika, kmečki otrok pa ne! Zakaj le neki ne? Dragi kmet, mi ti povemo odkritosrčno, samo radi tega ne, ker hočejo vsi klerikalci, da bi ostal izmed vseh teh samo ti pri svojem starem kopitu, da bi ložje potem s teboj gospodarili po farških nazorih!

Ne dajte se za nos voditi kmetje, v ljutomerski okolici in po celem Spodnjem Štajerskem, le pustite, naj se vaša deca uči nemškega jezika, mi vas zagotavljamo, da ne bodejo radi tega zrastle iz njih „nemčurji“, pač pa bode deca to, kar se je v šolah učila enkrat krvavo rabila v življenju!

Kmetje pozor! V nedeljo dne 5. Oktobra tega leta bode se vršilo zborovanje v Ormežu, kjer se bodejo imenovali klerikalni kandidati za deželni zbor! Kmetje v ormežki okolici, idite poslušat, in slišali bode kaj se vam bode lagalo, in koliko dohtarjev hoče biti zopet voljenih za kmečke poslance!

Razne stvari.

Od bistre Savinje. Duhovniki so največkrat samo nato nasprotniki šole, ker ne bi radi imeli zavednega ljudstva; kajti dobro vedo in to tudi čutijo, da zavednost ne trpi tlačanstva, ona se ne da molzti. Črna slepota in nevednost pa sta najboljša priprava na farovške kleti, kašte in za globoki žep duhovnega gospoda. Nekteri duhovniki gledajo po strani delavno učiteljstvo, a tako nespametno pa ravna malokateri kakor župnik Časl v Sv. Lenartu nad Laškim Trgom. Kakor se bere po časopisih, deluje tam že deset let marljivo nadučitelj Knaflič, katerega so ljudje zavoljo njegove delavnosti v šoli in zaradi miroljubnosti prav imeli. Župnik Časl je prišel pred tremi leti v Sv. Lenart ter je začel iskati prepir. Kdor hoče, ta najde. Tudi jo je prav dobro iztuhtal. V svoji nevoščljivosti je odvzel nadučitelju šolski vrt in sadovnjak, ki se je spekel, bil je tožen, moral je nadučitelju vse plačati in plačati blizu štiri sto kron stroškov. Tudi ni hotel hoditi v šolo veronauka podučevati. Nadučitelj je obrnil do knezoškofijskega konzistorija, ki je župniku ukazal, da mora hoditi v šolo veronauka podučevati. Knezoškofijski konzistorij je tudi nadučitelju obljubil, da hoče zato skrbeti, da se bode ponovno red, mir in sloga. Ali župnik ni hotel ti obljubi upoštevati, zato je delal še naprej proti šoli, dokler ni prišel v novo zanjko. Bil je namreč dvakrat tožen sodniji, ker je pa tam odpuščenja prosil, plačal stroške in obljubil nadučitelju pismeno, da ne bode več, niti proti njemu niti proti šoli delal, mu je nadučitelj odpustil in tožbe v znamenju kristjanske ljubezni odtegnil, ter svojega ljubeznivega soseda od obsodbe. Župnik Časl pa je menda mislil, da bode nadučitelj Knaflič vedno tako usmiljena dušica

in zato je na ta račun dalje roval. Pisal je toraj na okrajni šolski svet v Celje neresnično poročilo o šoli, misleč, da bodo z nadučiteljem kar leteli, ali o joj, grozna smola! Šolska oblast je poslala župnikovo pisanje nadučitelju, ki jo je poslal naravnost sodniji. Tu pa ni nič več župniku pomagalo, obsojen je bil, ker ni mogel ničesar dokazati, na 50 kron kazni in na višje stroške. Menda bode zdaj mir! Kaj še! Župnik se je obrnil še višje, v Gradec, da bi tam poskusil svojo srečo da bi očrnil nadučitelja, a zopet je izpodletelo. V Gradcu sicer niso hoteli nadučitelju izročiti župnikovega pisanja, ker so mislili, da bi se ta dva potem bolj sovražila, a nadučitelj si je znal drugače pomagati. Tožil je znovega župnika Časla, ki ni mogel niti najmanjše reči o nadučitelju dokazati, ker je on v šoli in povsod mož na svojem mestu. Da bi župnika rešil sodnijske obsodbe, je sam sodnik predlagal, naj da tožen župnik nadučitelju Knafliču primerno zadoščenje, naj ga prosi za odpuščenje itd. Nadučitelj Knaflič je takrat v to privolil in župnik Časl se je pri sodniji dne 22. avgusta 1902 zavezal kakor sledi: 1. Svojo pisanje na deželni šolski svet v Gradec v posebnem od njega in sodnika podpisanem pismu preklicati, obžalovati in nadučitelju vso čast priznati. 2. Svojo pisanje v časopisih za neutemeljeno, to je za neresnično razglasiti in nadučitelja Knafliča v treh časopisih namreč v „Domovini“, „Slovenskem Gospodarju“, in v „Učiteljskem Tovarišu“ za odpuščenje prositi. 3. Mesto kazni pri sodniji plačati nadučitelju 200 kron odškodnine. 4. Plačati krog 130 do 150 kron narastlih tožnih stroškov. Vse to se je že izvršilo, in svet je v minulih dneh strmel, kako more katoliški duhovnik tako hudobno črniti svojega bližnjega, da mora na zadnje na račun celega stanu tako sramotno očitno pokoro delati. Zviti pa mora biti ta Časl, da si upa obdolžitve kar iz trte izviti. Izvedeli smo, da je n. pr. med mnogimi drugimi obdolžitvami pisal proti nadučitelju, da je baje on dne 4. majnika ob 9 uri po molitvi pustil otroke v šoli same in da je odšel v Laški Trg ter se je opoldne vrnil, z otroci odmolil itd. Šolski otroci pa niso zato nič vedeli in preiskava je dokazala, da je župnik ta dan šolo pustil, ni prišel namreč veronuka učiti, in da je šel on, a ne nadučitelj ta dan v Laški Trg. Tako imenitno jo je znal župnik zasukati, a je zapletel sam sebe v zanjko. To je pač lep vzgled kristjanske ljubezni do bližnjega! Tudi je branil nadučitelju vodo jemati iz farovškega studenca, katero ima nadučitelj v posesti, zatorej je bil župnik tožen in tudi obsojen zavoljo motenja nadučiteljeve dejanske posesti. Vse župnikove obsodbe so znane ne samo ljudem daleč na okoli, temveč tudi nižji in višji gosposki, ki si riše lepo podobo o Št. Lenartskem župniku. Velika občina Jurklošter, je spoznala, da tiči v župniku Časlu neprijetno velika zvičajnost, a v nadučitelju miroljubnost, srčnost in pogum, če je napaden, in ker ta že 10 let deluje v občini zelo marljivo za blagor mladine, ga je občinski odbor v svoji seji dne 13. avgusta 1902 imenoval častnim občanom občine Jurklošter

ter mu je po posebnem odposlanstvu izročil diplom častnega občanstva. Ob enem je ta občina sklenila prositi deželni zbor štajerski, naj sklene za učiteljstvo novi pravični disciplinarni zakon, ker je dosedanji močno pomanjkljiv. Ali ni to največja nespamet, delati nemir, dajati ž njim slab izgled ljudem in povzročati sam sebi gmotno škodo? Ali je naš Odrešenik tako učil ljubiti svojega bližnjega? Toda le počasi! Jezusov nauk velja baje le za kmeta! Duhovnik, namestnik Kristusov, sme baje grizti in ščipati svojega bližnjega in ta mu naj zato reče: Bog plati! In če se ogrizeni in oščipani njegov bližnji postavi po robu ter spravi božjega namestnika v klešče, da morajo krone iz njega leteti, to njega ne more veliko boleti, saj bodo nespametne ženske tako imenovane vsake sorte „rože“ zanj nabirale denar, plačevale po 10 kron za križev pot, po 4 do 6 kron za pete maše itd. da se luknja v mošnjičku kmalu zamaši, doma pa te nespametne ženske stradajo. Ljudje tratijo čas, ter mislijo, da imajo zasluženje za nebesa, v svoji neumnosti pa ne vidijo, da so prav za prav le za sodnije denar župniku nosili. Tako zabitih ljudi si nekteri duhovniki najbolj poželijo in teh bode takrat več, kadar bode manj šol; zatoraj je njihova najslajša želja udrihati po šoli in učiteljstvu pri čem se nekteri pošteno opečejo, kakor je to pokazal župnik Časl. Na njem se je uresničil pregovor: „Hudoba in zvijača se sama kaznuje.“

Mraz. (Od Sv. Urbana pri Ptuj.) Čeprav smo imeli letos veliko sušo, je obetala pri nas ajda prav obilo žetev. Od 23. do 24. septembra pa je mraz pokončal vse, ne le ajdovsko žetev, temveč tudi druge poljske pridelke. Celo nižje ležeči vinogradi so mnogo trpeli.

Poročilo ptujskega sejma. Na ptujski sejem dne 1. oktobra se je prignalo 57 konjev, 752 glav goveje živine in 415 svinj. Sejem je bil jako dobro obiskovan, cena dobra. Navzočih je bilo tokrat posebno mnogo kupcev z Nemškega. Prihodnji živinski sejem je 15., svinjski 8. tega meseca.

„Prava učiteljica.“ Dne 1. oktobra t. l. je pripeljala neka mati svojo hčerko v Ptuj, ter jo je hotela dati vpisati v nemško šolo, ker je bilo deklet do sedaj že več let v slovenski šoli. Mati je porabila zadnje svoje groše, da bi se naučila njena hčerka po dolgotrajnem slovenskem pouku tudi nekaj nemškega jezika. In glej neka učiteljica na ptujski slovenski šoli pa je na ulici (gasi) zakričala nad materjo: „Vaša hči mora iti v slovensko šolo, ne pa v nemško. Glej, glej, kako so klerikalne tudi nekatere učiteljice! Zakaj pa se je učiteljica učila nemškega jezika? Ali bi bila vendarle brez njega postala „gospodična“. Bom poskrbel, da bodejo to zvedeli tudi gospodje, kateri imajo za take vročekrvne moči tudi nekako zdravilo! Jeli ti gospodičina, ti si se smela učiti nemškega jezika, kmečka hči pa se ga ne sme! Bog ve, ako nisi s kakim kaplanom v — sorodu!

Sv. Anton v Slov. Goricah. „Ljubi Štajerc.“ Prosim sprejmi to le: Dne 7. septembra je šla moja sestra Jozefa K. na pošto po „Štajerca“ in po svoje

pismo. Ker gospoda poštnarja ni bilo doma, je prišla dala gospa sama oboje. V tem času je pa prišel poštnar domov; in ji je vzel „Štajerca“ iz roke, vrgel ga na tla, in stopil na njega. S pismom je bil drugače; vzel ga je iz roke in ga hotel odpreti. Ne vem, kaj bi se bilo zgodilo s pismom, ako bi njega ne bila vzela Jozefa K. iz rok nazaj. Toraj ljubim „Štajerc“, tako se godi pri sv. Antonu tvojim naročnikom. Ako je oče naročnik „Štajerca“, sme tudi najmlajši sin ali pa kčerka po njega iti. Poštnar ako hočeš take sitnosti delati tistim ženam in dekletam, katere hodijo po „Štajerca“, bodeš moral nazaj v Župetince.

Neustrašen naročnik!
(Opomba uredništva: Dragi gospodar, ponatismo Vaše pismo, kaj se bode žnjega skuhalo, bode slišali!)

„Svoji k svojim.“ Tako kričijo vsi slovenski kmetikalni listi, celjska „Domovina“ pa najbolj. Poglejmo kako se slovenski velikaši in voditelji tega gesla držijo. Znani slovenski milijoner, posestnik parnega mlina, g. Majdič v Celju naznanja in porablja izrek pri vsaki priliki. Vsako njegovo naznanilo in v začetku in na koncu z debelimi črkami zaznane besede „svoji k svojim.“ In res skoz ta izrek je gospod Majdič posebno pri slovenskih kmetih v Savinski dolini dosegel, da večinoma pri njegovih bodi si iz njegove železniške zaloge „Merkur“, bodisi iz zaloge njegovih mlinskih izdelkov kupujejo. Toraj kmetje se držijo gesla „svoji k svojim“. Dobre Vam hočem razjasniti. — Njegova prednika in posestnika omenjenega parnega Mlina takozvana Lucija Neff, doma iz Švice, katera nista bila Slovenca, sta imela vendar le da sta, toliko poštenost kupovala pšenico, rž, sploh vso žito od slovenskih kmetov, misleč si, no, ako kmet kupi od naju močnega (melo) morava mu midva na drugi strani pomagati in kupiti od njega njegove pridelke. Da sta dobila samo od teh slovenskih kmetov pridelke, sta dala pri vseh župnijskih cerkvah naznaniti, kateri dan in kam naj kmetje svoje blago pripeljajo. Tako poštnar sta ravnala dva Nemca. Kaj pa milijoner gospod Majdič kot Slovenec? On kupuje vso pšenico, pa tudi drugo žito na Hrvaškem, Ogrskem in v Slavoniji, naše štajerske pšenice pa niti ne pogleda. A naši gospodje so temu milijonerju dobri! To je „svoji k svojim“. In tako je izrek „svoji k svojim“ povsod samo vsek v oči. „Tvoje k mojim“ bi se boljše glasilo — namreč le prinesi tvoje groše k mojim, potem ti bode več na mojem kupu! — In tako ravna Slovenec milijoner, ki ne potrebuje dobička, za Boga in čest, lega, kako pa potem postopajo še le drugi, kateri je zares potreben kolikor mogoče visok zaslužek. Ogrsko že itak nam slovenskim kmetom na Štajerskem dosti škoduje, no in velikaši naši pa še porabirajo Ogre, Ogre, kateri bodejo nam avstrijskim kmetom žaljanom itak izsesali vso kri! To je „svoji k svojim!“ Štajerska pšenica

Vprašanje. Čudne, čudne tri reči iz kraja v katerem se prav slabo izhaja. Delj časa že opazujem te čudne

tri reči: 1. Kako je to, da tisti ljudje, kateri „Štajerca“ najbolj ogovarjajo in blatijo, ravno „Štajerca“ najbolj skrbno berejo, da vejo iz glave vse iz njega govoriti in vsako besedo napak obračati? 2. Kako je to, da so ravno vsi ti sovražniki „Štajerca“ tudi največji sovražniki svojega bližnjega, da so najbolj lakomni po tujem imetju, da znajo vsako besedo tako dobro zasukati, da voda na njihov mlin teče? 3. Zakaj ne marajo vsi sovražniki „Štajerca“ 7. sv. zakramenta, in raji rabijo divji, da celo žrebečji zakon, zakaj jim ni nobena žena, nobena deklica vredna poštenja? — Stari kmet. — (Opomba uredništva: Odgovor: ker so klerikalci!)

Od sv. Lenarta pri Vel. Nedelji. Dragi „Štajerc“! Kaj bi ti rekel, kaj je to, če kdo dela med ljudmi nemir da godrnjajo in preklinjajo? Gotovo sva obadva ene misli in bodeva rekla, to je greh, človek pa kateri greh dela je pa grešnik. Kaj bodeva dalje storila? Storila bodeva duhovno delo milosti. Duhovno delo milosti pa je če grešnike svari in nevedne uči. Dragi „Štajerc!“ Gotovo se čudiš, da so začeli od sv. Lenarta dopisi prihajati, kar se poprej ni nikoli zgodilo, dokler so gospodovali naš sivolasi starček. Ali sedaj je druga, naš bisernik so stopili v pokoj in dobili smo provizorja. Ta provizor je g. Caf, dekan od sv. Tomaža. Častiti g. Caf kdo ste Vi? Vi ste velespoštovani g. dekan tomaževski in tudi ob enem provizor lenarčki in občno ste pa namestnik Kristusov. Kdor pa hoče kogar nadomestovati, mora tako živeti kakor tisti katerega nadomestuje. Je toraj Kristus tako pridigoval, da so potem ljudje preklinjali in godrnjali? Ko bi vi le slišali kako zahvalo so Vam dajale Vaše ovčice, ko ste zadnjič pridigovali pri sv. Lenartu. Ali je morebiti Kristus grabil po svetovnih denarjih in nosil stotake v hranilnico? Dragi moj, tega Kristus nikdar ni delal! Saj Vas ne veže ljubezen do nas, da bi nas učili hoditi po stopinjah Kristusovih. Čisto nekaj družega je, ki Vas vleče k nam, to so namreč svetle kronice, v katere ste vi najboljše zaljubljeni. Če bi se dalo, potem bi Vi gotovo radi bili v celi dekaniji provizor. Le nekaj pomislite, potem bodete za dalje naprej gotovo drugače ravnali. Vem da mi bodete, če ne tukaj pa na onem svetu hvaležni, da sem Vas tako lepo podneil. Ako pa se ne bodete poboljšali dragi gospod, pa pridem jaz in pa „Štajerc“ še z bolj ostro krtačo. Znabiti, še se da blato vendar umiti. Roko Vam poljubi vaš udani A. J. (Opomba uredništva: Dragi gospodar A. J. Bog ve, če se bode dalo blato umiti, ker je že prestaro!)

Propadla kmečka zadruga. Z Ljutomera smo dobili dne 29. p. m. sledeče pismo: „Kmetška zadruga katero so ustanovili klerikalci v Mali-Nedelji pri Ljutomeru, in katera se je bavila najbolj s sirarstvom je kakor že marsikatera druga — poginila. Tako se izgubi eno podjetje za drugim v prah, podjetje, katero je navadno ustanovljeno samo radi tega, da bi škodovalo trgovcem. Skoraj bodejo tej kmetški zadruzi sledili konzumi v Ljutomerškem okraju. Da bodejo vsem tem samo goljufani kmetje plačevali stroške,

to ne briga gospodov kaplanov nič! Ljubi „Štajerc“, Bog ve ali bode napočila v tej stvari vendar le enkrat našim kmetom zarja spoznanja! Eden, ki bode moral plačati.“ (Opomba uredništva: K temu ni treba nikakega pojasnila!)

Iz Laškega. V Laškem konzumu je g. načelnik ali „obman“ res prav pametna glava. Kakor sam trdi je bil enkrat na Dunaju in je videl „Hoftheater“ od zunaj. Zadnjič si je kar naenkrat nekaj novega zmisлил, ki bi dalo več zaslužka kakor konzum, in to je gledališče ali teater. Ker konzum tako slabo stoji, pa si je kaj tacega izmislil. Oj konzum kako si srečen, da imaš tako vrlega „obmana“ kakor je F. Rozman, kateri po nepotrebnem in za take otročarije denar izdavlje! Ubogi kmetje, ako bodete še en čas imeli tacega načelnika, potem bode vam in vašemu konzumu prehitro odklenkalo. Načelnik namreč po celi mesec na svojem posestvu dela, a v konzumu pa vsaki dan štiri krone plače dobi. Kadar je pa doma, pa za teater razkopava, zida in podira in zopet zida in maže, samo da le več denarja stane, in ko bode gotovo, bo pa namesto gledališča magacin za lončene piskre in tomaževo žlindra! Oj žlindra! Na svidenje, še pride več!

Smuk čez Vrh.

Chisholm v Ameriki. Prijatelj nam piše: „Dne 13. septembra t. l. zjutraj se je pripetila na železnici in sicer na progi Great Northern velika nesreča. Treščil je tovarni vlak v polne z rudo napoljene vozove, ki so bili zavrti, in sicer s tako silo, da se je lokomotiva in 12 tovarnih vozov naloženih z železno rudo prevrnilo v globoki jarek, napoljen z močvirjem. Vsi vozovi so bili malone popolnoma razbiti. Strojvodja (Lokomotivführer) je bil na mestu ubit, ker mu ni bilo mogoče skočiti dol, prej ko se je nesreča zgodila. Kurjač je pravočasno odletel na nasprotno stran in si rešil življenje. Škoda je velikanska. K sreči, da ni prišel poštni vlak o pravem času, ker bi bilo drugače na stotino nesrečnih potnikov. Ljubi „Štajerc“ naznani našim rojakom v lepi štajerski deželi naše prisrčne pozdrave z daljnih, tujih krajev!“

Zopet en konzum. Kmetijsko društvo v Poljanah nad Škofjo Loko je dne 24. prešnjega mesca pri deželnem sodišču naznanilo, da je — fuč! Tako je zopet eden klerikalnih konzumov poginil. A glej je no, kako so klicali od začetka, da društvo krasno uspeva, kako se širi celo tje v deveto vas! Sedaj pa se kaže to krasno uspevanje! V zadnjih devetih mesecih so imeli ti zapeljani reveži 4500 K izgube! Med tistimi, kateri imajo tirjati, se nahaja tudi slaboznana „Gospodarska zveza“, ki je temu konzumu preskrbovala kavo in sladkor. Njen zastopnik se je še zadnje čase trudil, da bi vsaj prepečil za „Gospodarsko zvezo“ zgubo. Hotel je namreč odbornike konzuma pregovoriti, da bi za svojo društvo podpisali primerno dolžno pismo. Ti možaki pa, ki so že bili poprej za ponesrečeni konzum podpisali 24 tisoč kron, v tem slučaju „Gospodarski zvezi“ niso hoteli iti v past, na kar je ta z dolgim nosom odrinila. Omenjeni poroki se nam prav iz srca smilijo; konec bo pač ta, da bodejo dolgo pomnili, kdaj so prevzeli poroštvo 24000

kron za ta nepotrebni konzum. Te reveže ima na črni svoji vesti veleznan gospod dohtar Žlindra-Šusteršič! Tako pa se bode godilo vsem konzumom. Blago se jemlje na kredo in zopet na kredo, potem pa, ko veter popiha, pade vse skupaj in konec pesmi je — ljubi kmet, zdaj pa plačaj, le plačaj, plačaj vse, kar je zakrivil gospod kaplan, ker se je hotel izučiti tudi za komija!

V katera drevesa ne trešči? Najmanj vdarja strela v brezo in zato se hite ljude skrit pod brezo, ki je semintja nalašč za to zasajena ob potih. Dalje vdari tudi strela redkokdaj v oreh, lipo, bukev. V drevesa, ki imajo v sebi veliko skrobovine, vdari strela pogosto. Taka so: javor, hrast, jesen in topol.

Zunanje novice.

Premetena ciganka. Neki kmetici je nedavno umrl mož, in ona se je bala, da je, ker je rad preklinjal in žgauje pil, prišel v pekel. Nekega jutra pride k njej ciganka in jo poprosi milodara. Kmetica se je usmili in ji zares podeli nekaj malega. Ciganka pa reče: „Nič ne žalujte, draga mamica, vaš mož ni v peklu, temveč v vicah je! Tem mukam pa ste edino le vi krivi. Ako bi vi hoteli plačati 40 kron, bi ga jaz spravila z vic v nebesa!“ Kmetica ciganici zares da 40 kron in ta odide. Par dni pozneje pride ciganica zopet in reče: „Dobro je šlo z vašim možem, zdaj je že malone popolnoma v nebesah, samo noge še ima v vicah. Ako bode plačali še zopet 50 kron, še bodem napravila, da še pridejo noge z vic v nebesa!“ Kmetica poišče vse predale in našteje ciganici še 50 kron. Ciganica je odšla, a kmetica je dolgo čakala, če bo prišla ona ali pa umrl mož povedat ali že so tudi noge v nebesah ali ne. Ciganke ni bilo nazaj — kmetica se je potolažila in je vzela soseda, ki je bil vdovec, za — moža.

Potres. V kitajski pokrajini Turkestan je razsajal grozovit potres. Mesto Kašgar je večinoma razdjano, pod razvalinami so našli dosedaj nad 100 mrličev. Razdjane pa so tudi neštevilne vasi. Kolikor se da dosedaj dognati, je nad 1000 oseb mrtvih.

Uboj. Dne 25. avgusta je okoli 60letna Muhova Franca v Modričah, v konjiškem okraju, ubila in potem v gozt zavlekla svojega brata, katerega so našli še le 2. p. m. s smrečjem pokritega.

Lastnega brata ubil. Celovško porotno sodišče je obsodilo na štiri leta težke ječe baje v Postojno pristojnega Matijo Hudoroviča, ki je 25. septembra t. l. blizu Podkloštra na Koroškem v prepiru ubil svojega lastnega brata.

4 otroke umorila. V Stari Kaniži se je javila sodišču neka E. Port, ki je umorila štiri svoje otroke. Ko se je otrok rodil, ga je pustila tako dolgo stradati, da je umrl. Tako je storila s štirimi novorojenčki, in to na povelje moža, ki ni hotel imeti otrok. Ženo je vest preveč pekla, zato se je sama javila.

Z mačke golaž je priredil zadnji četrtek večer neki kuhar na Vrtači blizu Ljubljane. Ubil je 4 kilograme teškega mačka in iz mesa je skuhal

golaž, katerega je jedla cela rodbina. Otroci so rekli da tako dobro, kakor v četrtek zvečer, še niso nikdar večerjali.

Kitajski uredniški koš. Pri nas se odgovori pisatelju, kojega spis je nezrel kratko malo: „Ne sprejmemo“, „Ne ugaja“ ali enako. Na Kitajskem pa se v primeri z nami jako uljudni v tem oziru ter odgovori urednik pisatelju nesprejetnega spisa: „Z nepisnim veseljem smo prečitali vaš rokopis. Pri kostih svojih starih očetov prisegamo, da še nismo v svojem življenju čitali kaj krasnejšega in gotovo ne bomo. Če bi to natisnili, gotovo bi cesar ukazal, da se kaških 10000 let ne sme nič drugega tiskati, kajti mi nima tolike cene, kakor Vaš rokopis. Ker bi pa ako bi natisnili Vaš rokopis, niti mi, niti kdor drug ne smel nič drugega tiskati, vračamo vam rajše Vaše delo, da ga shranite. S tresočimi se rokami in solzami v očeh vračamo vam rajši Vaše papirje in najglobokejši ponižnosti prosimo desetstičkrat za odpuščanje.“ Dá, dá, Kitajci, Kitajci so čudni ljudje!

Svojevoljno lakote umrl. Kmet Jakob Gschiel, ki vajoč pri Dunaju, je izginil že pred 14 dnevi. Ker je imel raka v čreveh, so menili njegovi sorodniki, da se je sam usmrtil. In res so ga našli pred 14 dnevi mrtvega ob Raxi; umrl je svojevoljno od lakote.

Zagonetka iz Oblakov. V vasi Honnef pri Kolmar nad Reno je padel v pondeljek zrakoplav na tla. Čegar čolnicu se je našla samo kapitanova čapka. Čolnič je bil prazen in ves okrvavljen. O zrakoplavcih in izvira balona se ne more ničesar izvedeti.

Starost mačk. Predsednik nemškega društva za ohrano živalij v Nemčiji, Pohl, je obelodanil pri kratkim svoje izsledbe v opazovanju starosti mačk. Spoznal je, da je tudi pri mačkah mirno, brezdelno breskrbno življenje pogoj velike starosti. Alžirska gora-mačka, ki jo redijo na gradu Nimhenburgu, nedanjem bivališču nesrečnega, bavarskega kralja Ottom je doživela ravnokar 42. leto. Še pred dvema letoma je skotila mladiča, ki je bil razstavljen na mačji razstavi v Vratislavi.

Gospodarske stvari.

Ameriške trte za ilovnat svet. Pozimi mislim prekopati svet za vinograd, kjer ilovica prevladuje zato vprašam, ktero ameriško podlogo naj izberem za ilovnat svet in ktere vrste trte naj cepim? Vinogradi bo v nizki legi. Odgovor: V močno ilovnati zemlji bo kot podloga kvečjemu uspevala riparija portala. Za cepiče vam priporočamo beli burgundec kot vrsto, ki daje fino in močno vino, kot vrsto, ki daje veliko pridelka pa španjol, in če se je bati spomladanskega mraza, tudi silvanec, ki pozno ozeleni. Sicer je vsa vrsta zelo odvisna od krajevnih razmer, zato vam priporočamo obrniti se za svet na potovalnega učitelja za vinstvo gospoda Beleta v Mariboru.

Koliko časa je bik raben za pleme? Bik postane dobro poraben za pleme šele v tretjem letu, a takrat je mlad. Čim starejši je, tem lepša so tele in sicer najlepša v petem in šestem letu. To vse p

velja lo
rednih
Zg
mešani
zgodnje
krmsko
rdečo
neko
Zlasti
rada in
krmo s
krmljen
krmljen
prosta,
vsled
barjenj
saj ven
telje) v
delajo
potem
deva z
vspeva
in pa
obdelav
Zato
daje n
rženi al
jiti. Bo
četku v
ne ljub
povalja
dober
dežju,
se zav
kosi v
med cv
prejšnji
t. j. ko
daje do
ne v s
naših l
do poz
neče.
se dob
kje se
(marka

K
Pr
In
A
In
Pr
Še
Pe
Z
—